

Του **Μωσή Λίτση**

Το ενδεχόμενο επιβολής οικονομικών κυρώσεων ενδέχεται αντί να γονατίσει... τη Ρωσία, να γονατίσει την ίδια την ΕΕ σε μία μάλιστα κρίσιμη περίοδο για την προσπάθεια οικονομικής σταθεροποίησης και σωτηρίας του ευρώ και του εγχειρήματος της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Η Ρωσία είναι ο τρίτος μεγαλύτερος εμπορικός εταίρος της ΕΕ, μετά τις ΗΠΑ και την Κίνα. Η αξία των προϊόντων και υπηρεσιών που εμπορεύθηκαν οι δύο πλευρές το 2012, έφθασε τα 500 δισ. δολάρια. Επιπλέον η Ρωσία είναι ο μεγαλύτερος προμηθευτής ενέργειας της ΕΕ και ευρωπαϊκές πολυεθνικές του πετρελαίου, όπως για παράδειγμα η BP, έχουν στενούς δεσμούς με ρωσικές επιχειρήσεις.

Δεν είναι τυχαίο ότι ένας από τους αυστηρότερους επικριτές της ευρωπαϊκής πολιτικής στο ζήτημα της Ουκρανίας, είναι ο πρώην Γερμανός καγκελάριος Γκέρχαρντ Σρέντερ, σύμβουλος σήμερα του ρωσικού κολοσσού αερίου Gazprom.

Ο πρώην καγκελάριος με πρόσφατες δηλώσεις του στη ρωσική εφημερίδα Vremya, θεωρεί την ΕΕ υπεύθυνη για την κρίση στην Κριμαία, κατηγορώντας τη για τη συμφωνία σύνδεσης και τους εκβιαστικούς όρους που αυτή έθετε.

Δεν είναι όμως μόνο το αέριο και το πετρέλαιο που «δένει» τη Ρωσία με την ΕΕ. Μία από τις μεγαλύτερες ευρωπαϊκές επενδύσεις στη Ρωσία είναι αυτή της γαλλικής αυτοκινητοβιομηχανίας Renault-Nissan, που κατέχει το 25% της ρωσικής αυτοκινητοβιομηχανίας AvtoVAZ, που κατασκευάζει τα Lada. Η ΕΕ ήταν άλλωστε βασικός υποστηρικτής της ρωσικής ένταξης της Ρωσίας στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου το 2012.

«Ολιγάρχες» και Σίτι

Ακόμη και το λονδρέζικο Σίτι εξαρτάται από τα δολάρια Ρώσων και Ουκρανών ολιγαρχών, που αγοράζουν από ακριβά ακίνητα μέχρι ποδοσφαιρικές ομάδες. Η πιο γνωστή περίπτωση είναι αυτή του Ρώσου μεγιστάνα Ρόμαν Αμπράμοβιτς που αγόρασε προς 59 εκατ. λίρες την ποδοσφαιρική ομάδα Τσέλσι. Ο Αμπράμοβιτς αγόρασε επίσης το 2011 πολυτελή έπαυλη αξίας 90 εκατ. λιρών.

Μόνο από τις εκδόσεις ομολόγων ρωσικών εταιριών, το Σίτι εισέπραξε τα τελευταία χρόνια προμήθειες αξίας 300 εκατ. δολαρίων το χρόνο. Επιχειρήσεις από τη Ρωσία και άλλες πρώην σοβιετικές δημοκρατίες συγκέντρωσαν κεφάλαια 82,6 δισ. δολαρίων τις τελευταίες δύο δεκαετίες από δημόσιες εγγραφές στο χρηματιστήριο του Λονδίνου.

Κατά ακόμη και ο Κίσινγκερ

Δεν είναι ωστόσο μόνο το άμεσο οικονομικό συμφέρον που διακυβεύεται και το οποίο κάνει τα περί οικονομικών κυρώσεων κατά της Μόσχας, επικίνδυνο παιχνίδι με άγνωστο το που θα μπορούσε να καταλήξει.

Ο επονομαζόμενος και «μάγος» της αμερικανικής διπλωματίας, πρώην υπουργός Εξωτερικών Χένρι Κίσινγκερ, προειδοποίησε πρόσφατα με άρθρο του στην «Ουάσιγκτον Ποστ» για το αδιέξοδο μιας ενδεχόμενης σύγκρουσης μεταξύ της Δύσης και της Ρωσίας για την Ουκρανία. «Έχω δει τέσσερις πολέμους να ξεκινούν με μεγάλο ενθουσιασμό και δημόσια στήριξη, για τους οποίους δεν ξέραμε το πώς θα τελειώσουν, τρεις από τους οποίους αποσυρθήκαμε μονομερώς. Το τεστ για μία πολιτική είναι το πώς τελειώνει και όχι το πώς αρχίζει», έγραφε προ ημερών ο Κίσινγκερ, επικρίνοντας παράλληλα την ΕΕ:: «Η ΕΕ πρέπει να αναγνωρίσει ότι η γραφειοκρατική της αναβλητικότητα και η υποταγή του στρατηγικού στοιχείου στην εσωτερική πολιτική αντιπαράθεση κατά τη διαπραγμάτευση της σχέσης της Ουκρανίας με την Ευρώπη συνέβαλε στο να μετατραπεί η διαπραγμάτευση σε κρίση». Σε ανύποπτο χρόνο, το 1997, ο σύμβουλος εθνικής ασφαλείας του πρώην Αμερικανού προέδρου Τζίμι Κάρτερ, Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι, έγραφε για τη Ουκρανία στο βιβλίο του «Η Μεγάλη Σκακιέρα», πως «ούτε η Δύση ούτε η Ρωσία μπορούν να αντέξουν την απώλεια της Ουκρανίας προς όφελος του αντιπάλου τους», προϊδεάζοντας για τη μεγάλη γεωπολιτική μάχη που θα δινόταν αρκετές δεκαετίες αργότερα.

Όψεις του ίδιου νομίσματος

Πίσω ωστόσο από το δίλημμα, με την... ΕΕ ή με την... Ρωσία, κρύβεται το «ουκρανικό 2008». Η χρηματοπιστωτική κρίση που ξέσπασε με την κατάρρευση του αμερικανικού τραπεζικού κολοσσού Lehman Brothers, πάγωσε τις πιστώσεις διεθνώς, με άμεσες επιπτώσεις στις

αναδυόμενες οικονομίες του πρώην ανατολικού μπλοκ, όπως η Ουγγαρία, η Λετονία και η Ουκρανία. Αντί του υποσχόμενου «ευρωπαϊκού παραδείσου» της «Πορτοκαλί επανάστασης», η κυβέρνηση του Κιέβου αναγκάζεται να προσφύγει στη «βοήθεια» του ΔΝΤ που υποσχόταν να χορηγήσει 16,5 δισ. δολάρια το 2010 για να καλύψει το χρηματοδοτικό κενό της ουκρανικής κυβέρνησης, με αντάλλαγμα την απελευθέρωση των τιμών στο αέριο.

Η οικονομική κρίση ήταν καταλύτης για να ηττηθεί η ηγέτης της «Πορτοκαλί Επανάστασης» Γιούλια Τιμοσένκο και να αναδειχθεί πρόεδρος ο φιλορώσος Βίκτωρ Γιανουκόβιτς. Τιμοσένκο και Γιανουκόβιτς είναι ωστόσο εκπρόσωποι της ίδιας ελίτ. Η Γιούλια Τιμοσένκο είναι πρώην μέλος της κομμουνιστικής νεολαίας (Κομσομόλ) και έκανε περιουσία η οποία ανέρχεται σήμερα σε 11 δισ. δολάρια-ο μέσος μισθός στην Ουκρανία είναι 300 ευρώ-χάρη στην ιδιωτικοποίηση του συστήματος μεταφοράς του αερίου. Ο νυν έκπτωτος πρόεδρος Βίκτωρ Γιανουκόβιτς, ήταν μάνατζερ την εποχή της ΕΣΣΔ και έγινε βασικός εκπρόσωπος των Ουκρανών ολιγαρχών της ανατολικής Ουκρανίας.

Ως δύναμη «ριζοσπαστικοποίησης» εμφανίστηκαν οι απόγονοι των Ουκρανικών Ες-Ες, Σβόμποντα και «δεξιός τομέας». Για πρώτη φορά ευρωπαϊκή κυβέρνηση έχει επτά ναζί υπουργούς, χωρίς να εξανίσταται κανείς...

*Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα "Finance & Markets Voice" (13/03/2014).

Πηγή: oikonomiallomati.blogspot.gr